

1Kor12:12.

Kedves Testvéreim!

Amikor úgy döntöttem, hogy ösztöndíjra jelentkezem, akkor hát talán kevés azt mondani: "hogya tele volt a hócipőm is azzal, hogy a pap mindent csinál..." És aki Erdélyből vagy Magyarországról származik, az tudja nagyon jól, hogy sok esetben ismerős az a gondolat, "...hogya a pap meg van fizetve, hát ez a dolga, csinálja, gyúrja, nyomja, ahogy csak bírja..."

Elgondolkodtam azon, hogy vajon van-e olyan pap, és itt kicsit félretenném a Heidelbergi Kátét, hogy azt mondjuk, hogy Krisztus az egyetlen főpapunk, mert valóban van olyan pap, de hát az Krisztus, aki tökéletes és mindent meg tud tenni értünk, de a pap, azaz lelkipásztor is csak ember. És a pap sem tud mindenben egyszerre jó lenni. Nagyon szeretne, sokan erre karriert is építenek, hogy azt mondják, hogy mindenben jók, de valószínűleg igaz az, hogy nem tudunk mindenben jók lenni, hanem vannak talentumaink, amelyeket kamatoztathatunk.

De nem is kell, hogy mindenben jók legyünk. Nem kell, hogy mi tökéletesek legyünk.

Azért gyűltünk ma össze, hogy Isten tiszteletet tartsunk és arról beszéljünk, hogy miben áll az Egyháznak az egysége, és hogyan tudunk mi, az aktív résztvevői lenni ennek az Egyháznak.

Az elmúlt évben ezt kutattam, és úgy meglepődtem, amikor az egyik holland gyülekezetben, pont egy évvel ezelőtt, elbúcsúzott a lelkipásztor a gyülekezettől. Hat év után elköszönt, Isten áldását kérte a gyülekezetre, és azzal kilépett a gyülekezetből. Az elmúlt évben nem volt lelkipásztora a közösségnek. Ezt Erdélyben nagyon nehezen

tudjuk elképzelni, bár van ilyen közösség, ahol működnek a dolgok, sőt összegyűlnek az emberek, sőt Igét hallgatnak, sőt közösen megszervezik a programokat, de nagyon-nagyon nehezen tudom elképzelni azt, hogy a lelkész nélkül önállóan működjünk. Ezt még tanulnunk kell.

Itt viszont működött. Összegyűltek az emberek, találkoztak, és nekem meg kellett tanulni azt, aki ebbe a gyülekezetbe jár, hogy mit jelent újra gyülekezeti tagnak lenni.

És meg kellett tanulnom azt, hogy valóban működhetnek a dolgok, ha az ember nem egy kézből akarja irányítani az egyházat. Ez egy olyan rossz szó szerintem, ha egy pap „irányítja” az egyházat. Miért? Mert az Ige, amit ma felolvastam, azt mondja nekünk, hogy az egyház nem egy cég, nem egy intézmény, nem egy hely, ahova járunk mi találkozni, hanem az Egyház ti vagytok. Minden egyes emberrel benne. És az Ige azt is kihangsúlyozza, hogy ugyebár sokan vagyunk. Amikor az ember egy kis szórvány gyülekezetben szolgál, vagy talán azt mondanám, hogy akár itt Hollandiában, a magyar közösségben, azt érezheti, hogy kevesen vagyunk, kicsik vagyunk, jelentéktelenek vagyunk, de nem!

El kell ezt felejténie, hiszen a Szentírás azt mondja, hogy nem, ti sokan vagytok, sok hívő van, sok tagja van ennek a testnek, de EGY test tagja mind. Meg kell látnunk azt is, hogy ez ugyanakkor azt is jelenti, hogy nem biztos, hogy a másik keresztyén ember, pont magyar... és ez sem baj, sőt. Szépség rejlik abban, hogy különbözünk.

Milyen szép az, hogy holland tagjaink is vannak. Milyen szép és csodálatos a mai nap az, hogy a holland kántor úr hirtelen, habozás nélkül, egy perc alatt elvállalta a megkeresést, felkeresést, hogy ő ma eljöjjön közénk szolgálni, dicsőíteni. Mert ugyanaz a Krisztus az ő Ura is.

Mert ugyanazt a keresztyénséget hiszi, amelyet mi is. Az efézusi levél 4. fejezetének a harmadik verse így fogalmaz, hogy „mindenek felett törekedjete a lélek egységére, a békesség kötelékében.” És az elmúlt év során nagyon sokat kutattam Augustinusról elkezdve a reformáción keresztül egészen a napjainkig, hogy mit rontottunk el, hol tört meg ez az egység.

Mi történik az ötvenes években? Nem az 1950-esekben, hanem az első század ötvenes éveiben. Pál apostol leveleket kell írjon, hogy a zsidók ne mondják azt, hogy ők Isten népe, a pogányok pedig ne átkozzák ki a zsidókat, és a zsidók meg őket fordítva. Miért? Azért, mert azt mondtuk, hogy mi hiszünk jól, mondták a zsidók. Az apostolok pedig megbékítették őket. Mert azt hirdette Pál Krisztusról, hogy Krisztus testének része, tagjai vagyunk. Hogy mi mind részesei vagyunk, részei vagyunk a Krisztus testének, nyelvtől, nemzettől, függetlenül.

Azt tanultam meg és azt tapasztaltam, hogy mindenkinek van ajándéka. Hogy mindenki kapott valamit Istentől. És amikor mi erdélyiként azt mondjuk, hogy a pap csinálja a dolgát, mert meg van fizetve, akkor szerintem bűnt követünk el.

Mert vagy jelentéktelennek tartom magamat, hogy így hozzá tudok tenni valamit, vagy túl elbizakodott vagyok, és ezért nem akarok hozzátenni a dolgokhoz. És mindez visszavezethető szerintem arra, hogy az embereknek szükségük van önismeretre. Vajon megállunk-e és imádkozunk úgy, hogy Isten mi a célod velem? Vajon feltudok-e sorolni, és most nem ajándékot mondok, hanem öt pozitív tulajdonságomat? Tudom, hogy a férfiaknak ez könnyebb, a nők viszont amikor elkezdenek gondolkodni róla, sokkal hamarabb a negatív dolgok jutnak eszükbe. „...hogy én ebben se vagyok jó, én abban se vagyok jó, én ezt se csinálom jól, én nem tudom mi, mindig letácsolnak a férfiak...” És így tovább. És belénk idegződik egy olyan dolog, ami valójában teljesen fölösleges és szentírás ellenes.

Mert Isten azt mondja, hogy neked, nekem, mindannyiunknak van egy-egy ajándéka vagy több is, amit Isten adott, amit fel tudunk használni. Feltudjuk használni magunknak is, és fel tudjuk használni a Krisztus testének építésére is. János, ezt így fogalmazza meg: *„hogy mindnyájan egyek legyenek úgy, ahogyan te, Atyám, én bennem, és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél el engem.”*

Ez azt jelenti, hogy nekünk az isteni szent háromság szerint kell az egyházban jelenlevők legyünk. El tudjuk képzelni, hogy Isten és Jézus veszekedik? Mert én nem. El tudjuk képzelni, hogy Jézus veszekedik a Szentlélekkel, hogy ide ne menjél Szent lélek, azt ne töltsd meg Szentlélekkel? Én nem tudom elképzelni.

És nekünk is gyülekezeti tagokként meg kéne tanuljuk azt, hogy mit jelent értékelni egymást. Először, **első lépésben megtudni azt, hogy mi az én ajándékom, amit Istentől kaptam.** Második lépésben pedig megtanulni azt, hogy a Körülöttem lévők milyen ajándékot kaptak. És hogyan tudjuk ezt egymásnak az épülésre használni. A helyi gyülekezet, amiből származom, nagyon sokszor szokta azt mondani, főleg az idősebbek a fiatalokra, hogy látjátok milyen nadrágban jött templomba, szakadt nadrágban jött, nem szégyelli magát? De ilyenkor mi történik? Valójában ítélezünk a másikról. És megfélejtkezünk arról, hogy lehet, hogy egy doboz énekeskönyvet talán nehéz arrább tenni egy idősnek, viszont a szakadt nadrágú fiatal lehet, hogy tiszta szívéből jönne és segítene, ha nem ítéleznek fölötte, akkor nem nehéz számára szolgálni. De, ha folyamatosan ítéleznek róla akkor ő azt mondja, hogy én nem kérek belőle, nem megyek egy olyan helyre, ahol engem kicsúfolnak, kinéznek, megnéznak. És akkor csodálkozunk, hogy „...ezek a mai fiatalok nem járnak templomba...”

Kedves testvéreim, feltesszük azt a kérdést, hogy ezek a mai fiatalok miért nem járnak templomba? Vajon tudjuk-e értékelni az ő ajándékukat, az ő nyitottságukat, az ő szabadságukat, amit amúgy, ha kicsit őszinténk vagyunk magunkhoz, akkor a mi fiatalosságunkban átéltünk. Ugyebár hány presbiterünk mondja el azt, hogy úgy csenték az almát vagy a szőlőt a parókia udvaráról, hogy át kellett mászni a kerítést, és ma ettől még presbiterek és nagyon komoly emberek lettek belőlük. ...De ott volt egy tiszteletes..., aki nem haragudott meg valószínűleg a lopott gyümölcsért... mert tudta, hogy az is Isten ajándéka.

És így maradtak egyházközeliek ezek az emberek. Ma meg, ha valaki nem tartja be a szabályokat, vagy valamiben eltér egy kicsit is a megszokott rendtől, akkor a legnagyobb követ vetjük a fejére, és próbáljuk kitaszítani magunk közül, mondván: „Te nem vagy olyan, mint mi.”

És ezt nemcsak az egyházban, hanem sajnos egyre inkább a világban is láthatjuk. A fő üzenete az első részének, a prédikációnak így hangzana, hogy **az egység az egyediségünkben, és a Krisztusban való közös identitásunkban gyökerezik. És ez felhívás arra, hogy ne ítélkezzünk a különbségek miatt a gyülekezetben, hanem lássuk meg ennek értékét, szorgalmazzuk az együttműködést. Arra törekedjünk, hogy az építésében vegyünk részt, építsük az egyházat, Krisztus testét.**

2. A második dolog, amiről ma szeretnék beszélni, az a hitünknek a megélése. Az egyházunkban a részvétel nemcsak részvétel, hanem aktív elköteleződés is. Figyeljünk arra, hogy én is fontos vagyok, én is Krisztushoz tartozom, nekem is helyem van ebben és más gyülekezetben is.

A Zsidókhoz írt levélben 10:24-25. ezt olvastuk, „És ügyeljünk egymásra, a szeretetre és jó cselekedetekre való felbuzdulás végett, El nem hagyván a magunk gyülekezetét,

amiképen szokásuk némelyeknek, hanem intvén egymást annyival inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közelget.” Talán egy kicsit már beszéltem róla, hogy hogyan is állunk mi a gyülekezeteinkhez. De arra szeretnék most koncentrálni, mert úgy gondoltam, hogy olyan nincs, hogy tökéletes gyülekezet se. Van, aki kivonul a gyülekezetből és máshova megy, ahelyett, hogy aktívabb lenne a sajátjában.

És van olyan is, hogy valaki kihágásokat tesz. Azt se lehet, hogy valaki felborítsa a pulpitust, mert ő éppen aznap rossz kedvel érkezik ide. Ugye? Tehát, nem így képzeljük el az istentiszteletet, hogy bejön valaki, és akkor leveri az asztalt, mert neki rossz napja van. Bár el tudjuk képzelni, de hátha nem fog ilyen történni. Én arra gondoltam, hogy az egyházból nem lehet senkit kizárni. Nem is szabad szerintem senkit kizárni. Viszont régen nagyon fontos volt az, hogy az ember, hogyha valamit tévedett, azért felelősséget vállalt. Volt súlya. Ma már, hogyha valaki az interneten kezdi osztani a másikat, akkor azt mondjuk, hogy annak semmi jelentősége nincs, mert mi a képernyő mögül, biztonságból, akárkinek, akármit írhatunk és mondhatunk. Függetlenül, hogy reális vagy fiktív dolgokat állítunk. Viszont elfelejtettük azt, hogy az embert kevéssel tette Isten kisebbé, mint önmagát. A mi szavunk is, teremtető szó. Sokszor épít, de ugyanakkor rombolni is tud. Ahogy mi beszélünk egymással, az nagyon sokat jelent. És milyen könnyen tudunk mi rosszat mondani a másikról. Lehet ezt úgy is tenni, hogy nem tudjuk, hogy mi történt az ő életében, lehet, hogy nem tudjuk, hogy pontosan mi zajlik, vagy miért mérges, vagy miért borítaná fel az asztalt. Nem ismerünk minden részletet, de ugyanakkor olyan hamar megítélünk valakit, vagy olyan hamar kizárunk valakit. És talán ilyenkor gyülekezetként, hívó emberekként, Krisztus testeként meg kéne kérdezzük azt is magunktól, hogy miért ilyen ez a személy? Lehet, hogy egy gyerekkori trauma, lehet, hogy sok terhet visel, lehet, hogy nem oldotta meg, vagy nem tudta megoldani mindazt, amit hordoz magában. És mi, nekünk az a feladatunk, hogy ebben őt segítsük, felemeljük.

Nem kell mindenkinek megértő, gyülekezeti tag lenni, de ha nekem ajándékom van arra, hogy meghallgassak valakit, hogy figyeljek valakire, hogy meghallgassam az élettörténetét, tegyem azt. Mert csak azzal, hogy valaki elmeséli nekünk az ő életét, már azzal is gyógyul. Hányszor elmondják a pszichológusok, hogy nem kell válaszolni, amikor valaki a traumáiról beszél, hanem csak meg kell hallgatni.

A feleségemről is el tudom mondani, hogy nem mindenig megoldást szeretne tőlem, hanem csak azt szeretné, hogy valaki meghallgassa. És mi is ugyanígy a gyülekezetben szeretnénk azt, hogy bennünket is meghallgassanak. A második üzenete ennek az igehirdetésnek az, **hogy minden tagtól elvárt, hogy aktívan vegyen részt az ajándékaival, idejét és szeretetét adva, ezzel elő segítve az egységet és a spirituális növekedést az egyházban, a Krisztus testében való növekedést.**

3. És harmadjára pedig arról szeretnék beszélni, hogy ne savanyodjunk meg, hogy mennyi dolgunk lesz akkor a gyülekezetben, hogyha nekünk szolgálni kell és aktívnak kell lenni, mert mennyi ajándékkal jár az, hogyha mi közösségben élünk, hogyha mi észrevehetjük azt, hogy jó idejönni. Egy nagyon tradicionális gyülekezetből jövök, és úgy indultam el otthonról, Székelykocsárdról, hogy a következő 40 évemet valószínűleg minden vasárnap a templomban kell töltenem. Hát engedtessek meg nekem akkor, Atyám, hogy ebben az évben azért nem minden vasárnap legyek ott az istentiszteleten. ...Ugye? Tehát az ember csak ember, még akkor is, hogyha lelkes, és úgy gondolja, hogy hát akkor ebben az évben újra diák lehet, újra kiélheti a diákságnak az örömeit, és nem biztos, hogy szüksége van arra, hogy minden istentiszteleten ott álljon, vigyázban, öltönyben, fekete-fehérben, Isten színe előtt.

De hát banális ez a gondolat, hiszen Isten mindenhol ott van, és ugyebár Isten mindenhol Velünk van, nem csak, amikor összegyűlünk vasárnap, hanem a hétköznapijainkban is. És el kell jutnunk és juttatnunk akár ezt a gyülekezetet is, akár az otthoni gyülekezeteket is, oda, hogy az egységben való részvétel, **előny, öröm,**

boldogság kell legyen, hogy én eljöhettek ide Isten színe elé. Boldogság lehet az, hogy mi találkozunk egymással. Mert nem attól lesz növekedés, hogy havonta egyszer magyar nyelven beszélhetünk egymás között, nem ettől lesz nagyobb az Egyház. És nem is a miénk, hanem a Krisztusé!

De csak így születhetnek meg a hatékony tanúságtételek. Az egységes gyülekezet Krisztus szeretetét mutatja a közösség felé, és ezen keresztül vonzza az embereket az evangéliumhoz. Mondhatnánk azt, hogy kicsit önös érdek is, hogyha többen vagyunk, erősebbek vagyunk.

De ha az otthoni gyülekezetünket megkérdezem, hogy mi a legnagyobb baj a gyülekezetben, azt válaszolják nekem, hogy olyan kevesen vagyunk, tiszteletes úr.

Én most úgy megyek haza, hogy azt fogom mondani nekik, hogy ha olyan kevesen vagyunk, akkor hozz el három embert! Nem én kell elhozzak három embert, elég az, hogy felkészüljön a lelkipásztor az igehirdetéssel, ha egy ember van, ha három, ha háromszáz van a templomban. Ugyanannyi idő felkészülni. De nem a lelkipásztor a közösség központja, hanem Krisztus.

És azért mennyivel jobb érzés az, hogyha többen együtt tudunk lenni. És nemcsak a vasárnapokon, hanem a hétköznapiunk és napjaink építésében is. És így megjelennek a hatékony, gyakorlati, tanúságtételek a gyülekezetben.

Megjelenik az ellenállhatóság a próbatételekben. Az egység erőt ad, hogy szembenézzünk a kihívásokkal. Ha többen vagyunk, sokkal nehezebben lehet megdönteni bennünket, és ha Krisztus fejként vezérel minket, akkor aggódni sincs okunk.

És most kitérőt teszek egy kicsit, de a mai világban, ahol atomizálva van a társadalom. Melyik a legkisebb része a társadalomnak? Ma már nem a család, hanem az egyén.

Miért? Mert egyedül azt csinálunk veled, amit akarunk. Mert egyedül vezethető vagy. Mert egyedül kevés vagy. De ha többen ugyanúgy gondolkodunk valamiről, ha többen ugyanazt fontosnak tartjuk, senki nem dönthet meg bennünket, tudván, hogy a mi Urunk a Világ Teremtő Ura.

Isten beszéde számunkra az, hogy mi hozzátartozunk, keresztyének lehetünk. Nem csak magyar keresztyének, nem csak holland keresztyének, -osztrák, -svájci, -dél-afrikai, -ausztrál keresztyének, hanem együtt tartozhatunk Krisztus testéhez. Nekünk magyaroknak az a feladatunk, hogy meg kell tanuljunk mások fele is nyitni, jobban! Mert aki itt él Hollandiában, az tudja, hogy felénk nagyon sokszor nyitottak a hollandok. És legfőképpen pedig meg kell tanuljunk azt, hogy Isten küldetését nekünk is be kell teljesítenünk. És ismét magunk fele nézhetünk egy kicsit, hogy mi az én küldetésem? Milyen ajándékot/-kokat kaptam? Mivel szolgálhatom a közösségemet?

Milyen feladatot bízott rám Isten? Mivel tudok én, az én személyemben hozzájárulni ehhez a gyülekezethez, a Krisztus testéhez.

Ámen.